

стала більш реальнішою, в нашій країні, як мінімум, мають проводитися реформи спрямовані на її розвиток.

Таким чином, ми можемо наголосити, що наша соціальна реальність сьогодні містить в собі можливості, які можуть перетворитися на бажану дійсність. А саме, наша країна має всі шанси стати високорозвиненою державою зі своєю культурою та традиціями. Кожний крок, який робиться сьогодні може суттєво вплинути на подальші зміни. І не важливо ким робиться цей крок можновладцями чи рядовими громадянами. Кожний наш вчинок може мати за силою неймовірні наслідки. Тому, щоб змінити велике кожен має почати з себе. Кожний індивід має потенцію до створення умов для бажаних можливостей і подальшого перетворення можливостей на дійсність.

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ

1. Асадуліна С. Х. теория и практика разрешения виртуального конфликта. Монография / С. Х. Асадуліна. – СПб: Нестор, 2009. – 327 с.
2. Ивакин А. А. Диалектическая философия / А. А. Ивакин. – К. : Фенікс, 2007. – 440 с.

Петінова О.Б. – кандидат філософських наук, доцент кафедри філософії та соціології ПНПУ імені К. Д. Ушинського.

Боголюб Є.І. – студентка 5-го курсу інституту мов світу ПНПУ імені К. Д. Ушинського.

ІННОВАЦІЇ ХХІ СТОЛІТТЯ: ФІЛОСОФСЬКО-ОСВІТНІЙ АСПЕКТ

Освіта України в умовах сьогодення перебуває в процесі вироблення стратегії подальшого розвитку; визначення орієнтирів освіти характеризується нововведеннями та трансформаційними процесами у всіх сферах життєдіяльності особистості, підвищення ролі економічних знань в умовах ринкового середовища. Перехід української економіки до ринкових форм господарювання викликав значні зміни в змісті суспільних дисциплін. Упродовж тривалого часу економічна освіта перебувала в ізоляції від світової економічної науки і практики її викладання, вона не вивчалася і не впроваджувалася. Щоб здійснити економічні реформи, держава має залучити все населення, насамперед молоде покоління до економічних знань, які б дали змогу осмислено сприймати події, що відбуваються в країні.

Проблема інновацій в освіті набуває особливої актуальності в ХХІ столітті. Динаміка розвитку країни супроводжується будівництвом нової держави після набуття Україною незалежності. Інноваційне мислення й інноваційна діяльність набувають надзвичайного значення для освіти, адже саме через неї формується особистість з інноваційним типом мислення, новою культурою, здатністю до інноваційної діяльності, до мобільності в мінливих умовах. Без цього в ринкових умовах ні особистість не буде конкурентноспроможною, ні Україна в цілому.

Наука, мистецтво, освіта як соціально-духовні феномени впливають на характер і розвиток усіх компонентів соціоекономічного та політико-культурного простору. Тому шлях до виявлення соціальної детермінованості інтелектуального буття і пізнавальної діяльності в сукупності суспільних явищ і подій лежить через дослідження соціальних каналів, які іманентно та функціонально включають їх у соціокультурну цілісність.

Для реалізації цієї мети необхідно постійно оновлювати засоби і методи пізнавальної діяльності, що виокремлює як особливий феномен концепт інновації. Її актуальність зумовлена прогресом соціуму, основна ознака якого – постійне оновлення, що здійснюється завдяки властивій людському інтелекту здатності осмислювати дійсність, трансформувати діяльність та вносити елемент новизни. Спроможність людини до продуктивної діяльності, до можливості сприймати та адаптувати відповідно до своїх нагальних потреб результат цієї діяльності створює умови для змін і переходу до нового у різних сферах соціокультурного буття. Свідома орієнтованість на здобуття нового – знань, досвіду, економічних, політичних, культурних досягнень, а також специфічна налаштованість на інновацію – є основною, сутнісною рисою прогресивного розвитку [1, с. 18-20].

Поняття «інновація» неоднозначне. Під нею розуміють і впровадження нових ідей, технологій у виробництво; і управління галуззю, підприємством; в іншому аспекті інновація – це нововведення, яке ще недостатньо поширене в суспільній діяльності чи виробництві. Інновацією також вважається кінцевий результат впровадження наукового технічного прогресу з метою здобуття соціального,

політичного, економічного, науково-технічного або іншого результату. І, без сумніву, нове застосування наукових, культурних, технічних знань, також є інновацією. Інновації в освіті – це та суспільно-необхідна творча діяльність, без якої вже не можуть результативно відбуватися суспільні процеси в Україні. Головний орієнтир – зміна соціальних ідентичностей, смислів економічного й культурного поступу нашого життя. В умовах постмодернізму сучасне суспільство прийшло на зміну індустріальному. Комп'ютеризація, технотронні технології, сенсаційні відкриття в науці, медицині, кардинальна трансформація інформаційного простору якісно змінили всі сфери буття соціуму, що, звичайно, вимагає нового розуміння і зміни стратегій мислення. Це епоха нової духовності, нової культури, нової інноваційної освіти.

Важливе значення для інноваційної діяльності й інноваційного мислення є поєднання людиноцентризму з економічною орієнтацією у підготовці висококваліфікованих кадрів. Людиноцентризм тісно перекликається з формуванням Людини Економічної – це вимога часу, адже постає загроза тотального відчуження людини від людського. Власне, людиноцентризм і спрямований на дотримання цієї рівноваги. І саме в такому аспекті повинна спрямовувати свою переорієнтацію освіта. Вона повинна готувати інноваційну людину, здатну відповісти на жорстокі виклики конкуренції XXI століття.

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ

1. Кремень В.Г. Освіта і наука в Україні – інноваційні аспекти. Стратегія. Реалізація. Результати / В. Г. Кремень. – К.: Грамота, 2005. – 448 с.

Подольская Ирина Леонидовна – аспірантка кафедри філософії і соціології Южно-українського національного педагогічного університету ім. К. Д. Ушинського.

СОВРЕМЕННОЕ СОСТОЯНИЕ УКРАИНСКИХ МИКРОИСТОРИЧЕСКИХ ИССЛЕДОВАНИЙ

Микроистория как направление историко-философских исследований, получившее популярность и признание в мировой исторической науке, отечественной историографией осваивается пока слабо. Однако применение её теоретических основ и конкретных методологических идей, а именно изменение масштаба наблюдения, концентрация внимания на человеке из народа как субъекте исторического процесса, изменение понятия контекста, изменение отношения к источнику имеет значительный потенциал для развития исторического знания в современной Украине. В подтверждение сказанного приведем слова известного украинского историка Натальи Яковенко: «Все, что происходит в последние годы в зарубежной историографии (имею в виду прежде всего одно из знаковых и модных по сей день течений - «микроисторию», изучающую крупным планом какое-либо небольшое событие, человека, группу людей), выглядит как интерес к человеку. Что бы мы ни реконструировали или конструировали в этой истории, как бы ни объясняли те или иные изменения, мы должны отталкиваться от вполне предметных, конкретных вещей. Трудно исследовать эмпирически, но можно найти источник и попытаться воссоздать это на примере конкретного человека, того, что он делал, думал, что побуждало его к действиям, почему он объединялся в какие-либо группы... А не от заранее заданного общества, которое функционально должно делать то-то и то-то, двигаться в заданном направлении, реагировать определенным образом»[7, с. 21].

Однако, хотя микроистория в украинской историографии только приобретает очертание и статус, уже можно выделить характерные особенности ее становления и развития:

Во-первых, развитие микроистории происходит в основном под влиянием достижений зарубежных историков.

Во-вторых, работ, посвященных микроистории в отечественной историографии на сегодняшний день не так много, представлены они в виде обзорных статей, конкретно-исторических работ, а также целого ряда диссертационных исследований с применением микроисторических подходов.

В-третьих, обобщающих монографий, а также основательных теоретико-методологических исследований ещё нет, однако эта тенденция характерна не только для украинской, но и в целом для мировой историографии.

В-четвертых, о явно повышенном интересе украинских гуманитариев к микроистории как особому течению современной философско-исторической мысли свидетельствует прошедшая 16